

Forfatter: Brandes, Georg

Titel: Udrag fra Julius Lange

Citation: Brandes, Georg: "Samlede Skrifter", i Brandes, Georg: *Samlede Skrifter*, 1899-1910, s. 582. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandes14tom-shoot-idm139868476639136/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Skrifter

deret paa Linnedet over sit Vaskebord for daglig at have dem for Øje.

Det er interessant at se, hvorledes de Ejendommeligheder, vi saaledes har iagttaget, giver sig Udtryk i Julius Langes Lune, i hans Bestemthed og hans Behandling af det danske Sprog, hvor han skriver det for Offenheden. Hans Konservatisme ytrer sig drillende mod hans formentlige Modstandere. Saaledes til Karl Madsen: «Jeg kunde hilse dig fra Parthenon og de andre gamle Bygninger hernede. De er aldeles ikke byggede i japansk Stil, og de ser ud som om de var ganske stolte af ikke at være det.» Hans Radikalisme ytrer sig afvisende som i denne Vending: «Jeg tror, du maa indrømme mig, at den Formel: vi véd slet ingen Ting (f. Eks. om Gud og Udødelighed) misbruges til en Stopper for Tanken, hvor den begynder at blive ubehagelig og føre hen, hvor man ifølge sine Præcedenser er bange for at komme.» Fortrin og Mangler ved sin Sprogbehandling sammenfatter han et Steds i Sætningen: «Jeg har i det hele megen kritisk Formsans og føler det somme Tider som en Lidelse. Derfor er jeg ogsaa langt mere ængstelig end vovet i min Sprogbehandling (og slægter heri min Morbroder, Fr. Paludan-Müller, paa).» Han forsøgte da heller ikke at give sin Dickens'ske Humor noget Udtryk i sine Bøger.

Det havde været Langes Haab og Ønske at faa det nye Kunstmuseum under sig; det smertede ham, at han blev afspist med Skulpturafdelingen; ti han havde fuldt saa stor Sagkundskab med Hensyn til Galleriets Bestand af Malerier. Ved sin ihærdige Flid var han efterhaanden bleven ikke blot den geniale Iagt-tager, han var anlagt til, men en af de lærdeste Mænd i sit Fag, der havde besøgt alle Europas Museer talrige Gange for atter og atter at forelægge dem Spørgsmaal, paa hvilke han hjembragte Svar. Han afslog en Masse Anmodninger om journalistisk Arbejde for helt at kunne samle sig om sit Fag. Han betragtede det som sit Hverv at holde Faget højt blandt de øvrige Videnskaber, fordi det ved Universitetet oprindeligt ikke betragtedes som dem sideordnet, og Mænd som Madvig og Schiern saa ned derpaa. Naar han indvandt skyldig Agtelse for Kunst-historien, beroede det paa den Genialitet, han selv lagde for Dagen ved dens Behandling, en Genialitet, som ikke blot her, men fra den sagkyndigste Side i Udlandet — om end lidt sent — er blevet paaskønnet tilfulde.
